

Μήνυμα του Εκδότη

Για πρώτη φορά μετά από 43 χρόνια οι Έλληνες Χριστιανοί της Αυστραλίας κάνουμε φέτος Πάσχα χωρίς πνευματικό πατέρα και ηγέτη. Χωρίς Αρχιεπίσκοπο! Ο Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός έφυγε. Αν και στην πραγματικότητα απουσίαζε ήδη 2-3 χρόνια, εξ αιτίας των μεγάλων προβλημάτων της υγείας του, όμως η αίσθηση της σωματικής παρουσίας ανάμεσά μας ενός ανθρώπου που είχε αποδειχθεί ισχυρός ηγέτης και είχε κερδίσει την αναγνώριση από δικούς μας και ξένους, ήταν μια σπουδαία παρηγοριά. Αλλά τώρα το κενό έχει αρχίσει να γίνεται αισθητό, σε όλη την ήπειρο. Μια κρύα αίσθηση υπάρχει σε μικρούς και μεγάλους, μια αίσθηση που παραπέμπει στη βίωση της ορφάνιας. Και ταυτόχρονα ακούγονται απέξω κάποιες σκέψεις και ιδέες που κάνουν το έδαφος να σειείται κάτω από τα πόδια μας. Ακούγονται σκέψεις για διάσπαση της Αρχιεπισκοπής σε επί μέρους επαρχίες. Σε μια τέτοια περίπτωση στη θέση του ενός Αρχιεπισκόπου με παναυστραλιανό κύρος και δικαιοδοσία θα έχουμε 3, 4, δεν ξέρουμε πόσους, Μητροπολίτες η Επισκόπους, που θα μοιράζονται την ευθύνη. Όμως κάτι τέτοιο θα σημαίνει ανατροπή των πάντων! Θα λείπει ο Ένας! Ο Πρώτος! Ο Μπροστάρης! Ο ιθύνων νους! Αυτός που θα τον αναγνωρίζει όχι μόνο όλος ο Ορθόδοξος κόσμος της χώρας, Αντιοχειανοί, Σέρβοι, Ρουμάνοι, Ρώσοι, Βούλγαροι κ.λπ. σαν τον Πρώτο τους, τον αδιαφιλονίκητο Πρόεδρο της Επισκοπικής Συνέλευσης της Ωκεανίας, αλλά και η Καμπέρρα, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, σαν τον Πριμάτο της Ορθοδοξίας για όλη την Αυστραλία. Η Αυστραλία είναι Commonwealth κι έχουμε States με Premiers και κεντρική Κυβέρνηση με Prime Minister. Η Εκκλησία μας δεν μπορεί να μην έχει έναν Αρχιεπίσκοπο με παναυστραλιανή εμπέλεια ηγεσίας και ευθύνης, που θα μπορεί να στέκεται και να συνομιλεί με τον Prime Minister για τα θέματα της Ομογένειας και της Ορθοδοξίας, με ανάλογο κύρος, στο ίδιο επίπεδο! Πως θα μας πάρουν στα σοβαρά οι Αρχές όταν ο κάθε Επίσκοπος η Μητροπολίτης δεν θα μπορεί να μιλήσει για τίποτε και για κανέναν έξω από τα στενά όρια της δικαιοδοσίας του; Όταν οι Αντιοχειανοί, οι Σέρβοι και οι Ρουμάνοι έχουν ποιμενάρχες με δικαιοδοσία σε όλη την Αυστραλία, και σαν τέτοιους τους αντιμετωπίζουν οι Αυστραλιανές αρχές, πως θα σεβαστούν και θα αναγνωρίσουν τον Έλληνα του Οικουμενικού Πατριαρχείου, με τα κουτσουρεμένα φτερά, που θα έχει λόγο μόνο για ένα κομμάτι της Αυστραλίας; Και να σημειώσουμε πως οι συγκεκριμένοι ιεράρχες είναι νέοι, μορφωμένοι, αγγλομαθείς και αρκετά δυναμικοί, με ό,τι αυτό σημαίνει για τις ενδορθόδοξες ισορροπίες στη Χώρα μας. Όταν ο βασιλέας πέθαινε, η διαδοχή γινότανε με βασιλιά «Ο βασιλεύς απέθανε. Ζήτω ο βασιλεύς!». Δεν γινότανε κομμάτιασμα και μοιρασιά της χώρας στους πρίγκιπες. Όποτε έγινε αυτό (μετά τον Μέγα Αλέξανδρο, μετά τον Μέγα Κωνσταντίνο κ.λπ) ακολούθησε διάλυση και ανεπανόρθωτη συμφορά. Χρειαζόμαστε ENAN Αρχιεπίσκοπο, με ξεχωριστό ανάστημα και με πλήρη εξουσία για όλη την Αυστραλία. Έναν εμπνευσμένο Ηγέτη θρησκευτικό, εθνικό και κοινωνικό, που θα διασφαλίζει με σοφία την ενότητά μας και τον άρρηκτο δεσμό μας τόσο με το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, όσο και με την Ελλάδα, την Κύπρο και τον υπόλοιπο παγκόσμιο Ελληνισμό. Θέλουμε έναν μπροστάρη, που θα μπορεί να διεκδικεί με κύρος, δύναμη και παρηγορία τα δίκαια της Ομογένειας από τις Αυστραλιανές αρχές σε όλο το κράτος. Θέλουμε έναν Πατέρα, που θάχει καλή γνώση των εδώ πραγμάτων και θα οδηγεί κλήρο και λαό με στιβαρό χέρι, αλλά και με στοργή, με αγάπη, με τιμιότητα, και με όραμα για το αύριο της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού στην πέμπτη ήπειρο. Χρειαζόμαστε ENAN και δυνατό! Σ αυτόν να έχουμε όλοι την αναφορά μας, απ' αυτόν να παίρνουμε έμπνευση, αλλά κι απ' αυτόν να ζητούμε ευθύνες όποτε χρειάζεται. Χρειαζόμαστε έναν Αρχιεπίσκοπο που στο πρόσωπό του θα βλέπουμε ολοζώντανο το Φανάρι της Πίστης μας και την Αθήνα της καρδιάς μας! Την κλειστή Πύλη του Γρηγορίου του Ε' και την αιώνια ιδέα της Ελλάδας και του πολιτισμού μας! Τότε και μόνο τότε δεν θα νιώθουμε ορφανοί. Τότε και μόνο τότε θα στεκόμαστε με σιγουριά στα πόδια μας σαν Έλληνες και Χριστιανοί, στη μεγάλη τούτη Χώρα που έγινε τόπος μας και πατρίδα μας. Ελπίζουμε κι ευχόμαστε, τούτη την κρίσιμη ώρα η Μητέρα Εκκλησία να ακούσει με ευμένεια τη φωνή της αγωνίας μας...